

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 10461 af 20/09/2006 (Gældende)

Klage over ukorrekt behandling af pludselig opstået døvhed og svimmelhed

Ministerium: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Journalnummer: Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse,
Patientklagenævnet, j.nr. 0656508

Klage over ukorrekt behandling af pludselig opstået døvhed og svimmelhed

Resumé

En 28-årig kvinde kontaktede vagtlægen, idet hun led af svimmelhed, og idet hun følte, at hun skulle falde om. Vagtlægen vurderede, at der ikke var tale om noget akut, men hun tilbød patienten en konsultation. Patienten blev herefter undersøgt af vagtlægen, hvor hun oplyste, at hun fortsat var svimmel, havde kastet op, og at hun havde trykken i venstre øre. Vagtlægen vurderede, at der kunne være tale om en betændelse på balancenerven og bihulebetændelse. Hun ordinerede derfor penicillin og søsygepiller mod svimmelhed. Samtidig opfordrede hun patienten til hurtigt at kontakte en ørelæge.

3 dage senere blev patienten undersøgt af en speciallæge i øre-næse-halssygdomme, der på baggrund af sin undersøgelse vurderede, at der kunne være tale om en neurologisk forstyrrelse af funktionen i det indre øre, svimmelhed eller pludseligt indsættende døvhed. Han mistænkte desuden, at der kunne være tale om en godartet svulst på balancenerven, hvorfor han henviste patienten til en MR-scanning. Endelig ordinerede han behandling med binyrebarkhormon samt et middel mod nedsat blodforsyning.

Efterfølgende afkræftede MR-scanningen, at der var tale om en svulst på hørenerven, og speciallægen besluttede derfor at tilbyde patienten et specielt høreapparat, som benyttes ved ensidig døvhed.

Der blev klaget over, at patienten ikke modtog en korrekt behandling.

Nævnet fandt ikke grundlag for at kritisere vagtlægerne, idet patientens symptomer ved den første henvendelse til lægevagten efter nævnets opfattelse ikke umiddelbart burde give anledning til mistanke om alvorlig lidelse, for eksempel i form af meningitis. Nævnet lagde herved vægt på, at patienten ikke havde feber, og at hun var kontaktbar. Videre var det nævnets opfattelse, at symptomerne ikke burde have givet umiddelbart anledning til at henvise hende til akut udredning.

Nævnet fandt heller ikke grundlag for at kritisere speciallægen, idet han efter nævnets opfattelse foretog relevante undersøgelser og behandling. Resultatet af hjernestammeaudiometri tydede efter nævnets opfattelse på, at hørenerverne fungerede, og at den opståede skade i venstre øre skyldtes en skade i øresneglen, som kunne opstå ved pludselig opstået døvhed.

Nævnet oplyste i den forbindelse, at pludselig opstået døvhed oftest opstod af uforklarlige grunde og helt tilfældigt. Man mente, lidelsen kunne skyldes enten en lille blodprop eller krampe i det lille blodkar til øresneglen, traumer, eller antistoffer mod øresneglen (immunologiske årsager). Symptomerne på pludselig døvhed, som erfaringsmæssigt kunne være vanskelig at erkende selv for den person, der blev udsat for døvheden, ledsagedes ofte af svimmelhed, kvalme og opkastning. Ved mistanke om pludselig opstået døvhed skulle patientens hørelse og balance undersøges ved at kigge i ørerne, udføre høreprøve, undersøge balanceorganet i form af at vurdere øjenbevægelser, ved øreskylning med koldt og varmt vand samt ved balance- og finmotoriske undersøgelser (otoneurologisk undersøgelse). Derudover kunne der udføres hjernestammeaudiometri og en scanningsundersøgelse af hjernen.

Videre oplyste nævnet, at der ikke fandtes nogen behandling af pludselig opstået døvhed som med sikkerhed virkede, men det var almindeligt at forsøge at behandle med binyrebarkhormon og et middel mod svimmelhed. Pludselig opstået døvhed havde et uforudsigeligt forløb. Tilstanden kunne både helbredes helt af sig selv eller vedblive i form af blivende døvhed. Alle mellemstadier forekom, men sandsynligheden for at lidelsen bedredes, blev meget nedsat efter 1 måned og var næsten ikke mulig efter 3 måneder. Blivende døvhed var meget generende og ofte uforståelig for den ramte, og de efterfølgende

muligheder for at forbedre hørelsen var dårlige, men få patienter kunne få gavn af et særligt høreapparat (Cross-apparat).